

ANTIEMPERYALİST MÜCADELEDE ÖNCÜ, İŞÇİ SINIFININ PARTİSİDİR

10 Aralık 1967'de yapılan Ankara İl Kongresi'ndeki konuşmadan.

TİP ve Kıbrıs

Biliyorsunuz, sosyalistler, yurt müdafaası savaşlarını, milli kurtuluş savaşlarını, haklı ve meşru savaşlar sayarlar. Ve orada silaha sarılmayı, sadece bir doğru değil, bir ödev bilirler. Kıbrıs meselesi ise, sadece Kıbrıs sınırları içinde kalan bir mesele değildir. Kıbrıs meselesinde üç ayrı unsur vardır. Birincisi, oradaki Türk cemaatinin, cemaat olarak can ve mal emniyetinin sağlanması, cemaat olarak hakları ve çıkarlarıdır. İkincisi, Kıbrıs, stratejik durumu dolayısı ile, Türkiye'nin güvenliği ile doğrudan doğruya ilgilidir. Kıbrıs'ı elinde tutan herhangi bir kuvvet, bütün Türkiye sahillerini, bütün Ortadoğu'yu ve Doğu Akdeniz'i kontrolü altında tutar. Üçüncü unsura gelince, Kıbrıs meselesi, memlekette yürüttüğümüz ve gittikçe genişleyen, bilinçlenen ve örgütlenen antiemperyalist -yani bugünkü emperyalizmin başı Amerika olduğu için Anti Amerikan- mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Askeri bakımdan bugün, tıpkı 47 sene önce, Milli Kurtuluş Savaşı'nın, başlangıcında olduğu gibi bir durumdayız. O gün de Yunanlılar, Anadolu'ya sadece kendi siyasetleri, çıkarları bakımından gelmemişlerdi.

Anglo-Sakson emperyalizminin maşası olarak gelmişlerdi. Ve daha küçük çapta, kendilerine göre bir emperyalizm siyasetini, yani meşhur Megalo-İdea'yı Anglo-Sakson emperyalizmine dayanarak yürütmek için gelmişlerdi. [...]

Kıbrıs dolayısı ile bir savaş olursa, bu; Yunanistan'a, onun arkasındaki Amerika'ya ve NATO'ya karşı anti Amerikan, antiemperyalist savaş haline gelecek ve dalgalanmaları ne olursa olsun, Amerika'nın ve emperyalizmin Türkiye'den sökülüp atılmasıyla sona erecektir.

Antiemperyalist-Anti-faşist İşbirliği

Dünyanın neresinde, demokratik güçlerin, milli, güçlerin antiemperyalist ve antifaşist işbirliği sloganı ortaya atılmışsa, bu yönden bir hareket başlatılmışsa, bu hareket daima işçi sınıfının partileri tarafından ortaya atılmış, onlar tarafından yürütülmüştür. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir örnek gösterilemez ki, bu sloganlar, işçi sınıfının, partisinin dışındaki partiler tarafından ortaya atılsın ve yürütülsün. Demek ki, böyle bir işbirliğinden söz etmek, işçi sınıfının partisinin varlığını ve böyle bir hareketteki temel rolünü kabul etmek demektir. Çünkü, bu sloganları ortaya atan ve yürütenler, işçi sınıfının partileridir.

Öncü İşçi Sınıfının Partisidir

Hiçbir yerde işçi sınıfı partisine, bizdeki bazı kişi ve çevrelerin, telkin etmek istedikleri gibi, sen güçsüzsün, ara tabakalar ve burjuvazi daha güçlüdür, sen kendini arka

plâna çek... denmemiştir ve denemez. Bir sosyalist bunu söyleyemez.[...]

Şimdi şu kısa tahlilden çıkıyor ki, bizden bazı çevrelerin dediği gibi, millî güçlerin birliği, mukaddesatçıdan sosyaliste kadar; emperyalizme, Amerika'ya karşı çıkan herkesin birliğidir demek ve arkasından da; bu hareket, hiçbir partiyle hiçbir örgütle ilgili değildir; demek çelişkinin ta içine düşmektir. Hem böyle bir birlik hareketi; sonra da hiçbir örgütle bağlanmayan, partilerüstü bir işbirliği hareketi olamaz.

Partisiz bunun olabilmesini hiç kimse düşünemez. Böyle bir şey, gülünçten de öte, saçmadır. Kaldı ki, bir örgüte, bir işçi sınıfı örgütüne dayanmayan bir işbirliği hareketinin bir sonuç verebilmesi imkânı yoktur. Böyle bir hareket; mitingler, yürüyüşler yapmak, bildiriler dağıtmaktan öteye gitmez. Mitingleri, yürüyüşleri asla küçümsemiyorum, Ama mitingler, yürüyüşler, ancak gerekli ortamı hazırlamakta yararlı araçlardır. Antiemperyalist, antifaşist mücadele, bildiri, yürüyüş mitingler safhasında kalırsa, başarıya ulaşamaz.

Hareket, iktidarı hedef alacaktır. İktidarı hedef almayan hiçbir hareket başarıya ulaşamaz.

[...]

Ve herhalde, yabancı sermayenin Türkiye'ye gelmekten çekinmesinin bir sebebi de, Türkiye'nin millî kurtuluş savaşını vermiş olması Türk halkoyununun millî bağımsızlığımız konusunda çok hassas olması ve bugün Türkiye'deki sosyalist hareketin, başka az gelişmiş memleketlerden çok farklı bir nitelik göstererek gelişmekte olmasıdır.

[...]

Diğer bir fark, bizde millî burjuvazinin önderliğinde millî kurtuluş savaşı yapılmış, zafere ulaşılmış millî burjuvazinin devleti kurulmuş, bilinen gelişme safhalarından geçilmiş ve millî burjuvazi memleketi kalkındıramadığı için, nihayet yabancı sermaye[den] destek alınmış ve bugün tekrar bağımlı, iktisaden ve siyasi bakımdan bağımlı duruma gelmiştir. Türkiye bu safhaları geçirmiştir.

Türkiye'nin şimdi içine girdiği safha, bugün millî güçlerin birliği olmakla beraber, bu hareketin öncülüğünü, işçi sınıfının, onun partisinin yaptığı bir hareket haline dönüşmesi ve antiemperyalist millî kurtuluş mücadelesinin, aynı zaman da sosyalizm için mücadele haline gelmesidir. Türkiye, bu dönüşümün tam içindedir.

[...]

Birşeye daha işaret etmek isterim: Zannediyorum ki bu işte biraz cesaret eksikliği de var. Sosyalist mücadeleyi yürütmek büyük yürek isteyen bir iştir.

Türkiye İşçi Partisi'nin baştan beri nasıl mücadeleler geçirdiğini, siz partili kardeşlerime ben burada anlatacak değilim. Sadece hatırlatmakla yetineceğim. Ve hiç şüphesiz ki, bugün hem Amerika'nın, hem onun işbirlikçilerinin en başta hedef aldıkları hareket, Türkiye'deki sosyalist hareketin öncülüğünü yapan Türkiye İşçi Partisi hareketidir.

Sosyalist doğrultudan hiç inhiraf etmeksizin, her şeyi göze alarak mücadele etmek azmi, bilhassa orta sınıflar için biraz zor bir durumdur. Çünkü bunlar, sınıf niteliği itibarıyla, zaten tereddütlü, sallantılı durumda olan tabakalardır.